

[Thestrup.]

delsen af automatiske maskiner, og det er den udstrakte brug, der gøres af videnskabens resultater og dens metoder i produktionen, der er det nye i teknikken.

Vi har alle erfaring for, at de kapitaler, der kræves for at sætte denne teknik i værk, ikke kan samles i et enkelt land, men at der må en verdensdel til. Vi ved også alle, at hvis den produktion, der derved frembringes, skal være lønnende, må den have en verdensdel som marked; og jeg kan vist tilføje, at skal den føres igennem og opretholdes, kræver den en vis ensartethed i økonomisk politik i den pågældende verdensdel. Derfor er vort Europa, liggende mellem 2 verdensdele — og vel at mærke 2 verdensdele, hvor den nye teknik allerede er ved at slå igennem, nemlig USA på den ene side og USSR på den anden side — nødt til at blive en økonomisk enhed.

Når jeg nu spørger den højtærede finansminister, om han tror, at det gamle formynderstatssystem, med skatterne som det eneste middel til at skaffe penge til investeringerne, kan bevares under disse forhold, så er det navnlig, fordi dette nye forhold, denne nye teknik, synes at stille os over for større krav til det enkelte menneske, men til gengæld også åbner større muligheder for dem, der opfylder kravene.

Den klasse i befolkningen, der i det gamle industrielle samfund havde den afgørende stilling så at sige i centrum, var jo så ganske givet industriarbejderen, og en af de ting, der karakteriserede hans arbejde, var, at det ikke var, om jeg må bruge det udtryk, individuelt bestemt. Den enkeltes indsats betød såre lidt. Det var massen, holdet, den kollektive enheds indsats, der betød noget. Til gengæld var hans betaling heller ikke bestemt af hans indsats; alle arbejdere fik lige meget — så lidt, som man kunne skaffe en anden arbejder for. Så vidt jeg kan se, er det et af de forhold, der er i færd med at forandre sig.

Med den udvikling i maskinerne, der er

sket, får arbejderen, der betjener dem, en langt vigtigere stilling end den, som den enkelte arbejder havde i den gamle industritid. Der kræves af ham et nøje kendskab til maskinen, således at han kan gribe ind straks, der sker noget uregelmæssigt. Der vil i mange tilfælde kræves kombinations-evne, og der vil kræves en nøjagtighed og en påpasselighed, som ikke står tilbage for den, der kræves i et bogholderi. Det er under disse forhold, at arbejderen bliver funktionær eller tekniker.

Jeg ved naturligvis nok, at denne udvikling ikke er slået igennem, men er den dog alligevel ikke ret langt fremme? Jeg vil bede de ærede medlemmer tænke på en mand, de ret ofte møder, mekanikeren, der reparerer deres bil. Vi er vist tilbøjelige til at betragte ham som arbejder, hvis han ikke er indehaver af værkstedet, men han er i alt fald ikke det, vi forstod ved arbejder i gamle dage. Han har på sit specielle område en viden, og der kræves af ham en kombinationsevne og en nøjagtighed, som ikke er mindre end den, forretningsmanden og manganen en akademiker skal have på deres område. Han er ikke længer en af den store grå masse, der kan erstattes af næsten enhver anden i denne masse. Han er en ener, der må vurderes efter sin særlige individuelle dygtighed. Men jeg vil tro, at formynderstaten med sin omsorg for alle og sit formynderskab for alle er et produkt af det gamle industrielle samfund, hvor den enkeltes indsats betød såre lidt, og hvor den enkeltes chancer også var såre små, og hvor den enkeltes fortjeneste var lille, så lille, at han praktisk talt intet kunne spare op, og derfor vil jeg tro, at formynderstaten ikke passer til et system, hvor den enkeltes indsats, uanset om man betegner ham som arbejder eller som tekniker eller som funktionær, betyder overmåde meget, og hvor også den enkeltes indtægter er så store, at der kan foretages en opsparing deraf.

Vi står i den kommende tid over for en række investeringer på trafikområdet. Vi